

Sygn. akt V KK 142/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 czerwca 2013 r.

sprawy **K. J.**

skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 28 listopada 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 2 sierpnia 2012 r

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 2 sierpnia 2012 roku, sygn. akt III K .../10, oskarżony K. J. (poprzednio C. B.) został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego K. J., który podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej K. J. i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej K. J. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 listopada 2012 r. wniósł obrońca skazanego K. J. zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść obu orzeczeń, tj.:

a) art. 193 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny księgowości i w konsekwencji uznanie, iż analiza umów zawieranych z klientami nie wymagała wiadomości specjalnych, podczas gdy przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny księgowości w tym zakresie było niezbędne, czego Sądy obu instancji nie uczyniły;

b) art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, iż oskarżony wprowadzał pokrzywdzonych w błąd, że przy podpisywaniu umów zawierają umowę pożyczki, podczas gdy w rzeczywistości podpisywali umowę inwestycyjną w systemie argentyńskim, opartą o istotnie niepewny rezultat, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony w ogóle nie miał bezpośredniego kontaktu z żadnym pokrzywdzonym i nie zajmował się podpisywaniem umów z klientami spółki.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego z dnia 2 sierpnia 2012 roku, w części dotyczącej K. J. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego K. J. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego K. J. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie, wobec kierunku kasacji, przypomnieć trzeba o konsekwentnie prezentowanym stanowisku sądu kasacyjnego – odwołującym się do wyraźnej woli ustawodawcy (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.), zgodnie z którym postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją powtarzającą zwykle postępowanie odwoławcze.

Tymczasem, w tej sprawie pod pozorem podniesienia zarzutu obrazy prawa procesowego, autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia podjął kolejną próbę zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji. W rozwinięciu zarzutu sformułowanego w tym zakresie skarżący wskazuje, że chodzi mu wyłącznie o podważenie ustaleń dotyczących okoliczności należących do znamion przestępstwa przypisanego K. J. Tym samym konieczne staje się przypomnienie, że bez wcześniejszego wykazania naruszenia konkretnej normy regulującej proces dokonywania ustaleń przez Sąd I instancji, a następnie – wad kontroli odwoławczej, nawet samo objęcie tej sfery kontrolą kasacyjną jest niemożliwe. W niniejszej sprawie obrońca skazanego wyraźnie wskazał w skardze kasacyjnej, przy jednoczesnym sformułowaniu zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., że obrazy przepisów postępowania upatruje w jednostronnej i dowolnej ocenie materiału dowodowego dotyczącej przede wszystkim braku po stronie K. J. zamiaru popełnienia przestępstwa oszustwa. Taka konstrukcja kasacji nie pozostawia zaś wątpliwości, że w istocie skarżącemu chodziło o doprowadzenie do ponownej kontroli ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie. Obrońca skazanego nie wykazuje jednocześnie, że ustosunkowanie się przez Sąd Odwoławczy do twierdzeń zamieszczonych w apelacji naruszało dyrektywy określone w art. 7 k.p.k. W tym obszarze skarżący w zasadzie ogranicza się do prostej negacji ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, pozostawiając poza sferą swego zainteresowania pozostałą część materiału dowodowego, który nie ogranicza się przecież tylko do zeznań pokrzywdzonych.

Za chybiony należy uznać również zarzut, skądinąd na tym etapie postępowania nieprawidłowo skonstruowany, naruszenia art. 193 k.p.k. Sąd odwoławczy odniósł się bowiem do postulatu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości (s. 6 *uzasadnienia*) trafnie wskazując, że zawierane z pokrzywdzonymi umowy nie stanowiły jedynych elementów, które brano pod uwagę przy ustalaniu okoliczności wprowadzania w błąd klientów spółki, co w efekcie doprowadziło do uznania wniosku obrońcy za niezasadny.

Z tych względów stwierdzić należy, że zarzuty podniesione w kasacji obrońcy skazanego K. J. nie tylko nie zasługują na uwzględnienie, ale są one bezzasadne w stopniu oczywistym, co obligowało Sąd Najwyższy do wydania orzeczenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazanego obowiązkiem ich uiszczenia.